

zůstala bezvýslednou, a když dlužník zdráhá se vykonati přísahu vyjevací. Povinnost k výživě vězně ovšem nenastává, může-li se sám z vlastních prostředků živiti.

8. Řád konkursní ponechává rozhodnutí o tom, zda-li kridatáři výživa poskytnouti se má, vůli oněch věřitelů, kteří by tím újmy vzali. Byl-li kridatář útekem podezřelý uvězněn, mají ohledně výživy platnost zásady soudního řádu. Náklady výživného náleží k nákladům podstaty. (§ 5. a 100. konk. ř.).

III. Ochrana práva na výživu. Ten, kdo jest k výživě zavázán, nemůže se závazku svého zbaviti tím, že osobě třetí jmění své daruje. Byl-li ten, komu nárok na výživu přísluší, darováním zkrácen, může na obdařeném žádati doplnění toho, co jemu dárce nemůže dáti (§ 951. o. o. z.). Z více obdarovaných jest dřívější jen potud zavázán, pokud příspěvky později obdařených k výživě nestačí (§ 947. o. o. z.). Dědic nepominutelný po darování dárce se narodivší, jakož i dárce sám může v čas nutné potřeby proti obdarovanému a jeho dědicům k platnosti přivést nárok na vydání zákonných úroků z darovaného obnosu (§ 954. o. o. z.). Rukojmí nemůže užití obrany dlužníkovi přísluší, jenž dle zákona žádati může, aby jemu část jmění k výživě byla ponechána (§ 1354. o. o. z.). Výživné platí se nejméně na měsíc napřed. Zemře-li v čase tom vyživovaný, nejsou dědicové jeho povinni, vrátiti něco z toho, co předem zapláceno bylo. (§ 1418. o. o. z.). Při úpadku nepožívá výživné pořadí privilegovaného, nýbrž patří do III. třídy věřitelské. Je-li nárok na výživu hypotekárně zjištěn, přísluší platům výživným, pokud přes tři léta před vyhlášením úpadku zadrželé nejsou, jakož i těm, které teprve během úpadku splatnosti nabudou, táž přednost, kterouž má nárok sám (§ 34. konk. ř.).

Z podstaty úpadkové zapravuje se výživné v ten způsob, že se vypočte na kapitál a že část kapitálu při rozdělování na výživný kapitál připadající, pod úrok se uloží, a úroky ty se vyživovanému poukážou. (§ 182. konk. ř.)

Odkazovník, jemuž výživa byla pořízena, má právo, žádati jistotu i ohledně výživného ještě nesplatného (§ 161. pat. ze dne 9. srpna 1854). Ježto zákon právo to výhradně odkazovníkovi prisuzuje, nevztahuje se ustanovení to též na ostatní nároky na výživné.

IV. Poplatky. Při smlouvách o výživu dlužno rozeznávati, má-li vyživovatel povinnost výživy čili nic. V případě prvním vyměří se poplatek dle stupnice II. (p. s. 8. popl. z.); v poslednějším případě považuje se smlouva o výživu za smlouvu darovací (p. s. 91. popl. z.).¹

Alluvium viz Accessio.

Alveus derelictus viz Řečiště opuštěné.

Alonge viz Směnka.

Amnestie viz Udělení milosti.

Amortisace čili umořování ve směru národohospodářském znamená postupné plnění závazků, při nichž povaha okolností nepřipouští celkové splnění. Při umořování máme na mysli především postupné umořování jistiny většího objemu, jejíž postupné umořování děje se buď na prospěch toho, jenž kapitál poskytuje (věřitele), buď toho, jenž kapitálu používá (dlužníka). S umořováním druhu prvnějšího setkáváme se při kapitálu společenském, a druhu poslednějšího při jistině zapůjčené. V obou případech platí zásada,